

SIGMOND ISTVÁN

Vándorok

A kocsmá olyan volt, mintha nem is lett volna kocsmá. Lehet, hogy nem volt kocsmá, mert a kocsmái kellékek egy része hiányzott belőle. Például csak egy bejárata volt, s az az egy bejárat volt a kijárat is. Csapos nem volt, söntés sem, ablakok sem. Tulajdonképpen semmi sem volt. Falak sem. Csak egy ajtó, s két asztal egy-egy székel. A székeken egy-egy ember ült. Egy csizmás s egy bakancsos. Plafon sem volt, de hát nem is lehetett, ha nem voltak falak. Így hát körte sem lógott középen. A két asztalon egy-egy üveg állt. Az egyik boros volt, a másik szörpös. A borosember nézte a szörpöst, s nem akarta elhinni, hogy a szörpös – szörpös. Valahogy olyan különösnek érezte, hogy a másik szörpöt iszik. Azaz nem itta, egyelőre csak fogta az üveget, és nézte.

Egyikük sem volt fiatal. A bakancsos, aki fogta a szörpösüveget, tulajdonképpen öreg volt. A csizmásnak nem lehetett felmérni a korát, mert csodálkozott, s a csodálkozó arckifejezés megfiatalította. Különösen, hogy igen előnyösen esett rá a fény. Hátról. A nap a háta mögött bukkant fel, ennél fogva a bakancsos szemébe sütött, merthogy szemben ült a csizmással. Nem szándékosan, csakhogy az asztalok így voltak elhelyezve. A bakancsosnak eszébe juthatott volna, hogy székét áttegye az asztal túlsó oldalára, de nem jutott eszébe. Persze az is lehet, hogy szerette a napfényt. Akkor meg miért jutott volna eszébe?

A csizmás kortyolt a borosüvegből, de szemét közben nem vette le a bakancsosról, aki egyre gyanúsabbnak tűnt neki. A szörp miatt. Egyszerűbb lett volna, ha szóvá teszi a dolgot, csak nem tudta, hogyan fogjon hozzá. Esetleg megtehetette volna, hogy átszól, s csak úgy fesztelenül megkérdezi, hogy mi a helyzet azzal a szörppel. Csakhogy a tömeg miatt ezt nem tehetette meg. Az volt az érzése, hogy a hallgatagon álldogáló szemlélők nem vennék jó néven, ha az ünnepélyes csendben feltenné a szörp-kérdést, mert ebből arra lehetne következtetni, hogy ő, mármint a csizmás ellenséges érzülettel viseltetik a bakancsossal szemben. S ez rossz fényt vetne rá.

A szemlélők vigyázzállásban álltak körül a kocsmát, a férfiakon sötét ruha volt, fehér ing kézelógommbal, a nők frissen berakott hajjal, rúzsztalanul. És szappanszag lengte be a mezőt.

A bakancsos mereven nézte a szörpösüveget, gondterhelt, ráncos arca tiszteletet ébresztett a szemlélőkben, ő meg állandóan csak arra gondolt, hogy szappanszag lengi be a mezőt. A gondolat nem volt túlságosan mélyenszántó, szeretett volna valami sokkal tartalmasabbra gondolni, de semmi más nem jutott eszébe. A bakancsos nem volt kimondottan kíváncsi természetű, de ez a szappanszagügy erősen foglalkoztatta. Elkezdte diszkrétan szagolgatni önmagát. Hátha belőle árad a szappanszag. Tévedett. De ezen nem csodálkozott. És azon sem csodálkozott, hogy megszólalt a zene. Tangó volt.

A csizmás jobban szerette volna, ha legalább valcert kapnak, arra jobban lehetett volna haladni. De tangót kaptak. Egyesek polkával száguldják be az utat, a tangósok helyzete egyáltalán nem nevezhető irigylésre méltónak.

Beálltak. Mármint a tangóra. A szörnyű zene elnyomott mindent: gondolatot, szappanszagot. A frissen mosdott tömeg nem vette észre, hogy a szörpösüveg eltűnt az asztalról. A csizmás észrevette, és az üres asztal látványát eltette emlékébe. Valamikor majd jól fog.

A helyzet az, hogy a tangózás rosszul indult. Ebből nem kell feltétlenül arra következtetni, hogy még rosszabbul folytatódott. Noha rosszabbul folytatódott, de ezt most hagyjuk. Egyelőre rosszul kezdődött. Ez a téma. A felállásnál nem tudták eldönteni, melyikük legyen a fiú. Mindketten a bal kezüket nyújtották előre, jelezve, hogy fiúk akarnak lenni. Így álltak szemközt egymással. Várták, hogy történjék valami. De nem történt semmi. A bakancsos megelelte a dolgot, és morgott. A csizmás ezen elgondolkozott. Gyorsan rájött, hogy két megoldás adódik. Vagy visszamorog, vagy beáll lánynak. Beáll lánynak. Így döntött, nem lehet tudni, miért.

Indult a tangó. A szörpös, aki a fiú szerepében vezette a táncot, ügyesen lépegetett a bakancsával. Egyet jobbra, kettőt balra. Lassan forogva haladtak előre a mezőn. Széllel szemben. Ez volt az irány. Út nem volt, mindig a széllal szemben kellett haladni. Már jócskán eltávolodtak a tömegtől, amikor a csizmás, aki a lány szerepében tangózott, úgy érezte, hogy valaki kotorászik a bal hátsó zsebében. Ezen igen elcsodálkozott. Eszébe sem jutott volna, hogy ilyesmi előfordulhat. Kizárt dolognak tartotta, hogy a bakancsos kotorászásra ragadtatta volna magát, hiszen nem ez volt a dolga. A csizmás már-már úgy döntött, hogy mélyebben átgondolja ezt az egész kotorászási ügyet, de nem kellett tovább fáradoznia, mert a kotorászás hirtelen abbamaradt.

Egyet jobbra, kettőt balra. Haladtak. A tömeg jó messzire sötétlett, már nem lehetett megkülönböztetni az alakokat, összefolytak a láthatáron. A csizmás úgy döntött, hogy megnézi a zsebet. Óvatosan benyúlt a bal hátsó zsebébe, ahol a zsebkését tartotta. Üres volt.

A csizmás eddig sem volt kimondottan ügyes a lány szerepében, most azonban igencsak összegabalyodtak a lábai. A bakancsos kizárólag csak arra vigyázott, hogy a csizmás ne lépjen a bakancsára. Látszott rajta, hogy nagyon félti a bakancsát, esküdni lehetett volna rá, hogy a kotorászási ügyben teljesen ártatlan. A csizmás sajnálta a bakancsost. Az ártatlanság bizonyíthatatlansága miatt. De azért óvatosan benyúlt a bakancsos jobb hátsó zsebébe. És mit ad Isten: ott volt a zsebkés. De volt ott más is. Valami lapos dolog, nyilván pénztárca, egy műanyag egér és egy pingponglabda. A csizmásnak megtetszett az egérke, jó kicsi bajuszkája volt, finoman szurkálta az ujjbegyét. A pingponglabda puhán siklott a pénztárca lapján fel-alá, mintha összetartoztak volna. Az egész társaság belefért egy marokba, s úgy, ahogy voltak, átkerültek a csizmás zsebébe. Ezúttal betornászta őket a jobb hátsó zsebébe, ott szépen elfértek mind.

A bakancsos ritmust váltott, arra kényszerítette a csizmás, hogy két lépés helyett három lépjen a jobb lábával, ami tangónál szokatlan volt, ezzel szemben jobban haladtak. A tömeg egyáltalán nem látszott, viszont hullani kezdett a hó. Sűrűn. Amíg csak bokáig ért a hó, nem volt semmi baj. A bokán felüli hóban a bakancsoknak nehezebb esett a tangózás.

– Akkor polka – mondta.

– Nem szabályos – mondta a csizmás.

A bakancsos hosszan morgott, sokkal hosszabban, mint annak idején a felálláskor, és se szó, se beszéd, elkezdte a polka ritmusára vezetni a csizmás. A csizmás hagyta vezetni magát, csak az ugrálásában volt valami visszafogottság, mondhatjuk méltó-

ságnak is, a bakancsos viszont mohón ugrált előre, igen jó iramot diktálva. Közben benyúlt a csizmás kabátjának a zsebébe. Örült, hogy a csizmásnál is talált egy műanyag egeret, pingponglabdát, pénztárcát és egy újabb zsebkést, s ahogy tovább kotorászott, a kezébe akadt egy szörpösüveg. Ez meglepte. Pontosan olyan üveg volt, mint az övé, amelyik a belső zsebében lapult. Az átszállítás két turnusban történt. Most már mindent a belső zsebében raktározott el, a saját szörpösüvege mellé. Ha az ott lett volna. De nem volt ott.

Nehézkesen polkázta a tangó ritmusára. Aztán már nem lehetett polkázni sem, mert térdig ért a hó. Meg kellett állni. A csizmás elborzadt, amikor egy újabb egeret, pingponglabdát, pénztárcát, zsebkést és szörpösüveget talált a bakancsos belső zsebében.

– Sikítsunk – mondta a bakancsos –, hátha meghallja valaki.

– Nem szabályos – mondta a csizmás, de azért tercelt a bakancsosnak, aki most már mindkét kezét felhasználva szállította vissza a holmikát a saját zsebébe.

Mindkettőjüknek az volt az érzése, hogy újabb és újabb rakományokról van szó. A csizmás összesen tizennyolc műanyag egeret számolt meg, ugyanannyi pingponglabdát, pénztárcát és zsebkést, megtömkölte velük a zsebeit sorban, az volt az érzése, hogy még egy rakomány semmiképpen sem férne el nála.

Megindult a szél. Nem szél: orkán. Szörnyű erővel dobálta őket a térdig érő hótömegben, közben átölelve tartották egymást, mert valamiben meg kellett fogódzkodniuk, no meg a tangó miatt is. Amit közben polkává silányítottak a körülmények. Egy idő után a bakancsos fulladozva elterült a hóban, látszott rajta, hogy nincs ereje tovább tangózni. Azaz polkázni. Ez most már mindegy volt, noha a tangó ritmusára polkázni részint szabálytalanság, részint kimerítő. Ezt a csizmás szóvá is tette annak idején, a bakancsos is nyilván tudatában volt a csizmás igazának, de ő ezt nem tette szóvá. A csizmás rázni kezdte a mozdulatlanul fekvő bakancsost, nem azért, hogy emez színt valljon a polkaügyben, hanem mert úgy nézett ki, hogy megadta magát. A csizmás melegebbet lehelt a bakancsos arcára, amitől megrebbent a szempillája, aztán kinyitotta a szemét. Egy ideig mereven nézte a föléje hajló csizmást.

– Mit akar? – kérdezte.

– Van még egere? – ordította a csizmás, mert csak fortissimóban lehetett értekezni az egyre erősödő szélzúgásban.

– Milyen egerem? – A bakancsost érdekelhette a téma, mert gyorsan életre kelt, nemsokára fel is állt.

Beálltak tangóra. A szél megcsendesedett egy kicsit, de köztük hordta a havat, szinte már derékig ért, úgyhogy csak helyben lehetett tangózni. A polkáról le kellett mondani, helyben polkázni igen kínos látvány lett volna.

– Ha megtudja a Vadász, baj lesz – mondta a csizmás.

– Ha fenyeget, seggbe rúgom – mondta a bakancsos.

A csizmás már-már azon a ponton volt, hogy elérzékenyedik, de ehhez túlságosan fújt a szél, igen hideg, vékony ... szél volt, dühre ingerlő. De a csizmás nem volt olyan ember, inkább sajnálta a bakancsost, immár másodszor elindulásuk óta, mentésért próbált találni számára, lehet, hogy az a tizennyolc műanyag egér és a többi holmi nem a bakancsos zsebeiből került át hozzá, hanem valami démoni erő játszott közre, talán maga a Vadász akarta próbára tenni őket, hiszen a szabály szerint legfeljebb három tárgyat vihetett magával mindenki. Ha valóban így áll a helyzet, akkor a bakancsos ingerültsége teljességgel érthető, nem csoda, hogy érzékenyen érintette az előbbi

figyelmeztetés, amelyre igen férfiasan, rendreutasítóan reagált. De hogy a csizmában maradt egy mustármagnyi kétely, kénytelen volt benyúlni a bakancsos belső zsebébe.

Amikor a csizmas kotorászó kezét megszurta egy „újabb” műanyag egerke bajszkája, körülbelül attól a pillanattól kezdve szűnt meg kettőjük között a jó viszony. Mármost a csizmas és a bakancsos között. A csizmas kikapta a kezét a bakancsos belső zsebéből, ujjai között ott ficáncolt a műanyag egerke.

– Ez mi? – kérdezte.

– Fogalmam sincs – mondta a bakancsos.

– A tizenkilencedik – mondta a csizmas szemrehányóan. – Szégyellje magát!

– Én? – ordított fel a bakancsos. – Még hogy én? S ezt éppen maga mondja, akinek volt pofája elhozni egy egész egércsordát?! Hát a sok pingponglabda? S a tárcák, zsebkések? Maga ószeresnek jött, vagy mi?

– Üldözési mánia. És kisebbrendűségi érzés – mondta a csizmas higgadtan. – És persze fulmináns debilitás.

– Az mi? – szeppent meg a bakancsos.

– Az olyan, hogy maga nagyon erősen azt hiszi, hogy én azt hiszem, hogy maga azt hiszi.

A vihar triumfált. Olyan erővel szakította szét a tangózókat, hogy ilyet csak könyvben lehet olvasni. A valóság most rációfolt a képzeletre. A bakancsosnak még annyi ideje maradt, hogy az utolsó pillanatban visszacsempéssze a műanyag egeret a helyére, aztán felrepült a magasba. Nem repült sokat, viszont amikor visszazuhanva nagyot nyekkent az időközben megkeményedett hóban, többet nem mozdult meg. A csizmas valamivel könnyebben megúsza, noha őt is megtépte a szél. Miután kiszabadította magát a ráömlő hótömeg alól, elindult megkeresni a bakancsost. Az volt az érzése, hogy a bakancsost előreröpítette a szél, noha nem tudta pontosan követni a bakancsos repülésének az irányát, de mielőtt őt magát is elvakította volna az arcába ömlő hótömeg, mintha a bakancsos szétvetett lábait látta volna a feje fölött, egy ideig nyugalmi helyzetben lebegett, aztán mint egy szárnyas rakéta, elsuhant menetirányba. A csizmas meggörnyedve viaskodott a széllel, s araszolva bár, de sikerült lassan előrehaladnia. Megpróbált egyet a jobb lábával lépni, s kettőt a ballal, de ez nem mindig sikerült. Arról nem is beszélve, hogy a szólóban tangózás nem volt szabályos. Mutatványnak ugyan megjárja, de esztétikailag igencsak kifogásolható, onanikus táncnak tűnt. Az ilyesmit nem szeretheti a Vadász, aki a hírek szerint talpig férfi, így hát a csizmas abbahagyta az amúgy is hasztalan próbálkozást, hogy egyedül végezze ezt az önkínzó szalontáncot. Menet közben nem látott semmit, szemét amúgy sem tudta nyitva tartani, de ez egyáltalán nem aggasztotta, ugyanis az irányt nem lehetett eltéveszteni, hiszen mindig a széllel szemben kellett haladnia. Időnként hátat fordított a szélnek, hogy kinyithassa a szemét, attól tartott, hogy szemhéja ráfagy az arcbőrére. Aztán meglátta a bakancsost. Azaz, nem a bakancsost látta meg, csak egy sötétlő tömeget a hóban, egész pontosan közvetlenül a hó felszíne alatt észrevételezett valami emberformájú nyúlványt, a felszín fölött csak két bakancs meredt elő, a kioldódott fűzőket gyors tikk-takkban lengette a szél. A csizmásnak sikerült a nyúlvány közelébe sodródni, közben tisztázta magában, hogy az az izé ott csakis a bakancsos lehet, ezt a kint rekedt bakancsokról könnyű volt kibarkochbáznai. A fűzőket csokorra kötötte, aztán kikereste a bakancsos fejét, a havat leseperte róla, majd szólongatni kezdte a mozdulatlanul fekvő alakot. A dühöngő szél orkánszerűen sepert végig a tájon, egyforma intenzitással és

olyan őrjöngő süvítéssel, hogy a szólongatás hangjai nem jutottak el a bakancsos tudatáig. Amikor rázni kezdték, kinyitotta a szemét.

– Mondja meg nekik... mondja meg nekik.... – suttogta alétlan.

– Álljon fel! – ordította a csizmás. – Megyünk tovább!

A szél bömbölt. A csizmás szavait elvitte a szél, a bakancsos nyöszörgő suttogását viszont megértette a csizmás, mert a bakancsos a szélfúvás irányába motyogott, társa meg a széllal szemben próbálta megértetni magát, egyelőre teljesen sikertelenül.

– Én vagyok.... én vagyok a Vadász... hogy tudják – nyöszörögte a bakancsos.

A csizmás letérdelt, száját rátapasztotta a fekvő fülére.

– Mocsok! – A csizmás megpróbálta túlharsogni a szelet. – Hazug mocsok!

A bakancsos nem értett semmit, csak nézte a föléje hajoló csizmást, szemében kialvóban voltak a bágyadt fények.

– Csókolj meg – mondta a bakancsos.

A csizmás újra ráhajolt a bakancsos fülére, előbb persze kikotorta belőle a havat.

– Ne tegezzen, jó? És kikérem magamnak! – harsogta, de a bakancsos semmit sem hallott.

– Csókolj meg – lehelte ismét.

A csizmás már-már úgy döntött, hogy újra kibontja a bakancsos fűzőit, hadd vergődjenek a szélben, aztán meggondolta magát, jobbnak találta felmutatni a tizenkilencedik egeret, amit a bakancsos repülése előtt a nadrágja bal zsebébe tett, de az egerke már nem volt a helyén. Végigmatatta a bakancsos zsebeit is, de nem talált bennük semmit. Sem egeret, sem pingponglabdát, sem egyebet.

– Hol az egerem? – kiáltotta dühösen a bakancsos fülébe, s hogy a szél elcsendesedett egy kicsit, a bakancsos megértette a kérdést.

– Milyen eger? – kérdezte értetlenül.

– Az egerem! – ordította a csizmás. – A kicsi egérekém.

– Maga eszelős – mondta a bakancsos.

– Ezt maga mondja nekem? – méltatlankodott a csizmás.

– Én mondom magának – mondta a bakancsos, aki teljes szellemi frissességben feküdt kinyúlva a hóban.

– Jól van – mondta a csizmás. – Maga akarta. – És kibontotta a bakancsos fűzőit, még bakancsai nyelvét is kiráncigálta a helyéből, ami feleslegesnek bizonyult, mert a bőrnyelv csonttá fagyva kunkorodott a magasba, még a szörnyűségeen zúduló szél sem tudta meglengetni, ahogy a vékony fűzőkkel tette.

– Segítsen felállni – kérte a bakancsos. – Próbáljunk továbbhaladni.

– Segíteni nem szabályos – mondta a csizmás. – Csak a tangó. Más semmi.

– Azonnal állítson fel! – parancsolta a bakancsos. – Itt most én vagyok a Szabály!

A Vadász! A Minden!

A csizmás kiköpött.

– Tudja, mi maga? Az ángyom piszka. Majdnem.

A bakancsos valahogy feltápáskodott, karjaival idétlenül kalimpált a feje fölött, mozdulatai fenyegetésszerűek voltak, noha valószínűbbnek látszott, hogy az egyensúlyát szerette volna megtartani, ahogy a bal kezét előrenyújtó csizmás mellé vonszolta magát.

Beálltak tangóra. A csizmás volt a fiú, a bakancsos a lány. De a bakancsos ezt nem tette szóvá, hagyta vezetni magát.

Mintha megfagyott volna az ég. Homokszürke, kőkemény fedőnek látszott, ahogy fenséges komorsággal terpeszkedett közvetlenül a fejük fölött, s mintha egyre lejjebb ereszkedett volna, hogy a földdel egyesülve agyonnyomja a vándorokat. A szél, talán abbéli félelmében, hogy bent reked az ég s a föld közötti alagút egyre szűkülő üregében, hirtelen megállt.

– Megállt a szél – mondta a csizmás megkönnyebbülve.

– Megállítottam a szelet! – kapott erőre a bakancsos. – Most már hiszi?

– Hozza vissza a szelet, akkor elhiszem – mondta a csizmás.

– Nem szép dolog ez magától – mondta a bakancsos, s miközben gyorsabb tangóra kapcsolak, észrevétlenül benyúlt a csizmás egyik rejtettebb zsebébe, előhúzta a műanyag egérkét, pingponglabdát, pénztárcát, zsebkést és szörpösüveget, amiket a csizmához csempészett vissza, ott nagyobb biztonságban voltak, senki sem tudott róluk, s akkor vehette őket elő, amikor akarta, éppen csak a gyönyörködés kedvéért, egyelőre. – Tudja mit, béküljünk ki. Mit szól hozzá?

– Egyet jobbra, kettőt balra – mondta a csizmás. – Most ez a dolgunk.

– Hallgasson ide: ha visszavonja azt az ángyom-féle dolgot, elárulom magának a titkot.

– Milyen titkot? Az egérkét?

– Azt is.

– Jól van – mondta a csizmás. – Visszavonom. Szervusz.

– Szervusz – mondta a bakancsos. – Hogy vagy?

A csizmás megállt. Ahogy helyben tangóztak, a bakancsos állta a csizmás szűrős tekintetét.

– Ez mit jelent? – kérdezte suttogva. – Valami jelszó?

– Nem – mondta a bakancsos. – Csak érdeklődtem a hopyléted felől. Ha már ilyen jó viszonyba kerültünk, gondoltam, jólesik.

– Inkább mondd az egérkét! – sürgette a csizmás.

– Jó – fogta suttogóra a hangját a bakancsos. – Csak ne mondd el senkinek.

– Üriemberek vagyunk – mondta a csizmás. – Gondolom, ehhez nem fér kétség.

– Ah – legyintett a bakancsos egyetértően –, ez csak természetes.

– Ha akarod, leszek én a lány – mondta a csizmás.

– Nem, nem – szabadkozott a bakancsos. – Így éppen jó. Sőt, ragyogó.

– Nevezd Anonymusnak – mondta a csizmás. – Ez a nevem.

– Megtisztelsz, kérlek – udvariaskodott a bakancsos, aztán hirtelen megmerevedt, megrökönyödve, kidülledt szemmel bámult a csizmásra. – Minek? – kérdezte elfulladva.

– Anonymusnak.

– Hát, kérlek, nem tudok szóhoz jutni – dadogott a bakancsos –, ugyanis engem is... engem is Anonymusnak neveztek.

– Testvér! – kiáltott fel a csizmás elérzékenyülve.

– Testvér! – mondta a bakancsos is, s ahogy átölelték egymást, a bakancsos benyúlt a csizmás rejtett zsebébe, hogy annak a háta mögött szemügyre vegye az egérkét, a pingponglabdát és a többi holmit. Hiánytalanul megvoltak mind.

– Lehet, hogy mi egyek vagyunk? – rebegte a csizmás könnyesen.

– Biztos – mondta a bakancsos. – Én vagyok te, s te vagy én.

Újra beálltak. Egyet jobbra, kettőt balra. Lassan forogva haladtak előre. A hóréteg egyre vékonyabb lett a talpuk alatt, majd hirtelen eltűnt, világosabban fénylett az

égboltozat, selymes fűcsomók lengedeztek a barátságos szellőben, s valahol a messzeségben felfedezték az opálosan csillogó folyót, a megnyugvás vizét, útjuk célját és értelmét.

– Nemsokára megérkezünk – mondta a csizmás.

– Bizony – mondta a bakancsos. – És közben egymásra találtunk.

– Testvér – mondta a csizmás –, öntsd ki a lelkedet. Itt az ideje.

– Igaz – mondta a bakancsos. – Eljött az idő. Hát, arról lenne szó, hogy engem várnak.

– Hol?

– A folyónál.

– Mindenkit várnak a folyónál – mondta a csizmás. – Azt hiszem.

– Csakhogy az én csónakomba hintaszéket építettek be, ánizsillattal átítatott legyezőkkel hűsítik az arcomat, és a hölgyszolgálat is osztályon felüli.

– Te huncut – mondta a csizmás pajkosan, s finoman megcsipkedte a bakancsos arcát. – Mocsok voltál, huncut lettél. Jó, mi?

– Nagyon jó – mondta a bakancsos. – Irtó humoros.

– S ha a Vadász megtudja? – suttopta a csizmás.

– Nem tudja meg.

– Honnan gondolod?

– Nézd – magyarázta a bakancsos –, a csónakot kalodának álcázták, kívülről szörnyű látványt nyújt, belül meg paradicsommadarak csicseregik a kedvenc slágereimet. Ja, még ez is lesz, nem is mondtam. Csak a szőrössel ne legyen baj – tette hozzá gondterhelten.

– Milyen szőrössel?

– Aki ott áll a barlang bejáratánál, és irányítja az érkezőket. A barlangon át vezet az út az öbölbe, ott várnak a csónakok. Akit a szőrös átenged, annak nyert ügye van. Mit gondolsz, miért hoztam magammal a műanyag egérkét, a pingponglabdát és a pénztárcát? Olyan csecsebecséket kell felajánlani neki, amit még sosem látott. Mert ilyesmit senki sem hoz magával. Érted?

– Mindent értek, csak a szörpöt nem – mondta a csizmás.

– Abban pálinka volt – közölte a bakancsos. – Attól részegedett volna le.

– Volt?

– Volt.

– S most hol van? Hol vannak a holmik? Az egérke és a többiek? – kérdezte izgatottan a csizmás.

A bakancsos megállt, lesütötte a szemét.

– Eldobtam őket, amikor felröpített a szél. Győzött a lelkiismeret-furdalás és a tisztesség. Testvér! Most egyenlő eséllyel érkezünk. Megtértem, testvér.

A csizmás összegörnyedve zokogott.

– Te szent ember! – mondta el-elcsukló hangon. – Prófétám, Istenem! Te vagy a Vadász!

– Nem, nem én vagyok – szabadkozott a bakancsos. – És ne csókolgasd a kezem, kérlek.

Ahogy átölelve tartották egymást, a bakancsos egyik keze ismét ellenőrző körúton járt, sorban kitapogatta a holmikát, s megnyugodva tapasztalta, hogy az egérke és társai békésen várják sorsuk alakulását.

Amikor a bakancsos kihúzta kezét a csizmás zsebéből, emez éppen ebbe a zsebébe nyúlt, hogy zsebkendőjét elővéve felitassa könnyáztatta arcát. Zsebkendője legalul lapult, fölötte megtalálta a műanyag egeret, a pingponglabdát, tárcát, zsebkést és a szörpösüveget.

A csizmás megöregedett. Nem volt gyorsan öregedő típus, de most hirtelen összezsugorodott az arca, saját nagyapjaként tangózott tovább, roskatagon, összetörve. De azért annyira nem tört össze, hogy a józan esze is elhagyta volna, ugyanis a keselyű megjelenése előtt néhány pillanattal sikerült visszacsempésznie a holmikat a bakancsos zsebébe. Attól a pillanattól kezdve, ahogy a keselyű lecsapott rájuk, egyikük sem tudott foglalkozni a csecsebecsékkel.

A keselyűről nem tudták, hogy keselyű, valami égből lezuhanó szörnyalagnak vélték, amelyik jött, karmaival feltépte fejükön a bőrt, majd hirtelen eltűnt. A bakancsos torkaszakadtából kiáltozott segítség után, a csizmás is hangosan nyöszörgött valamit, de a keselyű újra megjelent, még vadabbul, mint első ízben, s karmaival belevájta a bakancsos egyik szemébe. A csizmás fejére húzta a kabátját, s őrjöngve trappolt a barlang felé, amely jól láthatóan sötétlett a mintegy száz méterre magasodó sziklatömbben. A csizmás menet közben elszárgult a jajveszékelve fetrengő bakancsos mellett, de még az út felét sem tette meg, amikor meghallotta a keselyű szárnycsapásait. Ami következett, az volt a horror. A csizmás megcsonkítva kúszott a barlang bejáratáig, s mire odaért, a bakancsosnak is sikerült odatámolyognia. Bemenni nem tudtak, mert a barlang szájában ott állt a szőrös. Egy ideig nézték egymást, aztán a csizmás törte meg a csendet.

– Ez a bejárat?

– Ez – mondta a szőrös.

– Engedjen be – kérte a csizmás.

– Nem lehet – felelt a szőrös.

– Mars el az útból! – ordította a bakancsos.

– Akkor sem lehet – mondta a szőrös csökönyösen.

– De miért? – A csizmás megpróbált egy parányival alázatosabb lenni.

– Nem tudom, miért, de nem lehet. Ez biztos – mondta a szőrös.

– Meddig nem lehet? – könyörgött a csizmás.

– Aztat nem tudom, kérem. Amióta engem ideállítottak, azóta nem lehet. S ennek már van vagy százezer éve.

– Hazudsz, disznó! – üvöltötte a bakancsos.

– Jó, legyen kilencvenezer – helyesbített a szőrös.

– S ha kap valamit? – kérdezte a csizmás.

– Mit? – érdeklődött a szőrös.

– Egy műanyag egérgkét.

– Annyiért nem lehet – mondta a szőrös. – De ha két műanyag egérgkét kapok, akkor már lehet.

A vándorok egymásnak estek. Miközben a földön hemperegve viaskodtak, két lövés csattant. Egymás zsebébe süllyesztett kézzel maradtak elnyúlva a barlang bejárata előtt, mozdulatlanul. A barlang szájában megjelent a Vadász. Az egyik vállán ott volt a puská, a másikon a keselyű.

– Ma jön még valaki, főnök? – kérdezte a szőrös.

A Vadász lehunyta a szemét, néhány pillanatig hallgatott.

– Most indulnak. Ketten vannak. Egy bajszos s egy szakállas.

- S mi van náluk? – kíváncsiskodott a szőrös.
– Az egyiknél egy műanyag egérke, egy pingponglabda és egy pénztárca. A másikonál egy zsebkés.
– Ezek hülyék?
– Ilyenek – mondta a Vadász. – Ha sziesztaidő közben érkeznének, dobja őket ezek mellé.
– Igenis – mondta a szőrös. – Hej, nehéz munka ez, uram, nagyon nehéz.
– De szép – mondta a Vadász, s puskájával a vállán elballagott.
A keselyű közben leszállt a Vadász válláról, s a földön kuporogva nézte a szőröst.
A szőrös kigombolta a nadrágját, s hosszas sóhajtozásokkal kísérve szabadá tette a máját.
– Gyere, koma – szólt a keselyűhöz megadóan. – Itt az ebéidő.

